

Trọng Huân

Ăn vụng

Ở ngõ phố tôi có anh chồng kia trót đi ăn vụng. Ăn vụng thế nào, mà cô vợ biết. Cô ta ghen đến độ ngất lịm đi. Tỉnh lại, mang ra rêu rao khắp ngõ. Chưa hả, cô nàng lên trình báo tận thủ trưởng cơ quan của chồng. Thời buổi bây giờ, chuyện ăn vụng, chả chi bộ, hay công đoàn cơ quan nào mang ra phê bình, kiểm điểm. Có phải của chung đâu. Thôi thì, của nhà ai, nhà ấy phải giữ chứ. Chỉ tội cho anh chồng, đâm ra sượng sùng - ăn vụng, mà không biết chùi mép. Ngẫm người lại nghĩ đến ta, tôi lại nhớ đến vụ ăn vụng ngày bé của mình.

Nay ăn vụng với trẻ con, đặc biệt là trẻ con phố xá, có lẽ thành chuyện lạ, thậm chí chúng không hiểu, hành động ấy là gì. Cũng như hai đứa con gái của tôi, cho ăn như đánh vật, bố mẹ phải bắt ép, trước khi đi học ép uống cốc sữa, về học, ép ăn quả chuối. Trưa ép đặng trưa, tối ép đặng tối.

Nghĩ lại cái thuở nhỏ của mình, nghĩ mà thương. Giá được như bây giờ nhỉ. Tôi từng giải thích cho hai tổ nga nhà tôi, ăn vụng là gì:

Ngày xưa, bố mẹ chưa cho phép, thì không được tự tiện lục đồ ăn, như đĩa tép rang, niêu cá kho, âu đường, tự tiện mà ăn, ấy gọi là ăn vụng. Nghe giải thích vậy, các cháu ngạc nhiên, không hiểu tại sao lục đồ ăn, như bây giờ mở tủ lạnh, phải chờ bố mẹ cho phép. Ôi, thật khó mà giải thích cho chúng.

Cái thuở trước ấy, cách đây mới chỉ độ hai, ba chục năm thôi. Nếu cứ lấy tôi và đám trẻ hàng xóm nhà tôi ra mà suy, không đến một trăm phần trăm, thì cũng tới chín mươi phần trăm trẻ nhỏ từng ăn vụng. Có khi ăn vụng một mình, có khi ăn vụng tập thể - anh chị em, hay rủ thêm bạn hàng xóm. Tất nhiên, khi ăn vụng, anh chị lớn trước khi đầu têu, đều dặn dò đám em, phải giấu bố mẹ. Trẻ con nghĩ thật ngây thơ, ăn vụng mà cứ kể bô bô, ăn vụng lần nào, bị phát hiện ra lần đó, mà vẫn không sợ, không chừa và vẫn thế, cứ tái diễn.

Nhà tôi ít anh em, kinh tế lại vào loại tạm tạm, nên hiếm khi bị cái đói hành hạ. Đại ý rằng, hàng ngày, không bị lép bụng, tháng tháng, mẹ mua con mè, con chếp, dăm ba tháng có con gà toi, hay nhảy ổ, bị vỡ trứng, rồi cỗ bàn, lễ tết. Những bữa ăn như vậy, tuy không đến thừa mứa, hay ăn đến độ no lòi kèn tổng nhi, nhưng cũng dịu bớt những cơn thèm khát thịt cá. Nói là kinh tế nhà tôi vào loại tạm tạm, song sự thèm khát của tôi đôi khi vẫn diễn ra.

Như hàng xóm có cỗ bàn, giỗ chạp, bạn bè khoe: Ê, nhà tao hôm nay thịt gà nhé. Ê, nhà tao hôm nay có giỗ, thịt chó! Thế là thèm, thèm phát chảy dãi chảy dớt.

Tôi nhớ lần ăn vụng ấy, thật nhớ đời. Sau này lớn, có lúc nghĩ lại, vẫn tìm tìm cười một mình. Phải gọi chính xác, đó là lần uống vụng. Đi ăn cỗ, hay khi nhà có khách, tôi thấy người lớn thường uống rượu. Thày tôi không phải người hay rượu. Ông chỉ uống khi có khách khứa, hay nhà giỗ chạp. Không biết từ bao giờ, trong tôi nảy sinh ý nghĩ tò mò, rượu nó như thế nào? Chắc phải ngon nghề lắm. Thế nên, người lớn mới nhâm nhi, mới tấm tắc khen ngon. Chắc nó còn rất bổ. Mỗi lần khi người lớn uống, ngữ chỉ một, hai chén, lại rót lưng lửng. Chưa hết, vào dịp tết, cửa hàng hợp tác xã mua bán, chỉ phân phối cho mỗi nhà có chai rượu mùi, hay chai rượu chanh. Người buôn rượu lậu, họ phải giấu đựng trong sẫm xe, bí mật quán quanh bụng, hay đựng trong nồi chân, giả là nước tiểu. Mấy ông phòng thuế mà bắt được, kẻ buôn rượu lậu khóc nheo bọt mép, lẻo đẻo theo sau, xin xỏ. Người ta bảo, ngày trước ấy à, thời Pháp thuộc, nhà ai nấu rượu lậu, chứa chạp rượu lậu, nếu bị phát hiện ra, tù một gông.

Ý nghĩ thử rượu cứ lớn vồn và sự tò mò ngày một gia tăng trong tôi. Rồi tôi nghĩ bụng, tại sao mình không uống vụng nhỉ? Uống

vụng rượu với tôi không khó. Chai rượu thày tôi để ngay trên mặt tủ bít phê, không chằng buộc, chỉ nút lá chuối và quần lớp ni lông bên ngoài. Hôm ấy thày, u tôi đi làm, anh chị đi học cả. Một cơ hội thuận lợi uống vụng rượu của tôi. Tôi đóng cửa, cái then chốt cẩn thận, rồi bê chai rượu từ trên mặt tủ xuống, rót hẳn một nửa bát ăn cơm. Mùi rượu thơm lừng như kích thích tôi. Tôi hăm hở đưa bát rượu lên miệng. Không hiểu sao, lúc trước mùi rượu thơm lừng, quyến rũ, đến khi kê bát rượu vào sát miệng, hơi rượu lại xộc lên, cay xè, như chặn lại họng. Ngập ngừng, rồi tôi dừng lại, hạ bát rượu xuống. Quái lạ, sao nó như thế này? Rất nhanh trí, tôi nghĩ, mình phải nín thở, không ngửi, mà chỉ uống. Một lần nữa đưa bát rượu lên, tôi làm nhanh một ngụm. Dù nuốt vội, nuốt vàng, do hơi rượu cay nồng, xộc lên, vẫn đủ làm tôi ho sặc sụa. Ngụm rượu một nửa to bị hắt ra, nửa kia kịp trôi tọt xuống dạ dày. Mồm miệng cay xè, tôi phì phì nhỏ nước bọt cũng dãi dớt, nhỏ đến lúc không còn gì để nhỏ nữa.

Tưởng ngon ngọt, ai dè nó ra như vậy. Tôi nhìn nửa bát rượu còn thừa trên bàn, vừa muốn đổ đi, vì chưa hết cảm giác sặc nôn, vừa tiếc rẻ, những nửa bát rượu. Chợt một sáng kiến nảy ra trong tôi, người lớn uống quen, còn mình chưa quen thôi, pha đường vào, chắc sẽ ngon ngọt ngay, sẽ dễ uống hơn. Đấy, mỗi lần ốm, cho mình uống thuốc, mẹ đều khuấy đường vào nhé. Thế là tôi xúc

đường, đổ vào bát rượu. Chờ cho đến khi đường tan, tôi đưa bát rượu lên. Lần này có kinh nghiệm vì vừa sặc rượu, nên tôi hết sức cảnh giác, đưa từ từ, lia lưỡi nếm thử. Than ôi, dù đã pha đường, đã khuấy kỹ, thứ nước đường rượu vẫn đắng ngắt, vẫn cay nồng, mới chỉ nhấp môi, vẫn không chịu nổi.

Nhà tôi vốn nuôi con mực, suốt ngày nó quần quýt quanh tôi. Lúc trước nghe động thìa bát, con mực xán đến, mắt hau háu nhìn, lưỡi thè ra liếm liếm chân tôi. Nó thực sự trở thành kẻ đồng lõa trong vụ uống vụng rượu ấy. Bát rượu uống thì không được, đổ đi lại tiếc. Còn con mực vẫn hau háu chờ đợi, cái đuôi nó ngoáy tăng tít, đầy nịnh bợ, xem ông bạn của nó có chia chác cho nó thứ gì không. Ừ, sao mình không cho nó uống nhỉ, đỡ phí của. Tôi đặt bát rượu xuống nền nhà, con mực xán lại, thực mồm hít hít. Ồ hay, sao nó lại ngênh ra, xem chừng dừng dừng. A, mày chê à? Tôi túm chặt đầu nó, lôi lại, ấn ngay mồm nó vào bát rượu. Cái mồm vừa bị nhúng xuống, đã vùng ra, nó còn hắt đổ văng nửa bát rượu ra khắp sàn. Sau khi vẫy vùng thoát khỏi tay tôi, con mực chạy tọt vào gầm tủ. Từ trong ấy nó ư ử, lăm lét nhìn ra. Đúng lúc ấy nhìn ngó nó, tôi thấy mắt hoa hoa, con mực hình như ư ử cãi lại tôi. Nó có lão toét không, bạc bẽo không.

Đoạn sau của bữa rượu vụng ấy không rõ tiếp diễn thế nào. Tôi đã

say vì nửa ngum rượu và ngủ thẳng cẳng ngay trên nền nhà. Trưa ấy thấy u tôi đi làm về, thấy cậu quý tử nằm sõng xoài trên nền đất, ông bà hốt hoảng la khóc, không rõ con trai mắc chứng bệnh gì. May mà có hàng xóm đổ sang, họ kịp ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, đoán ra lý do là gì – là tôi say rượu. Tôi được lay gọi, cho uống cả rau muống đã nhuyễn, hòa với nước đường, rồi bôi vôi vào gan bàn chân và gói đầu lên chổi rơm cho rã rượu. Tuy thoát cơn say, nhưng đến mấy ngày hôm sau, người tôi còn đỏ mẩn. Người ta bảo, ấy là bị dị ứng rượu./.

Nguồn: Tác giả / VNthưquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct. Ly đưa lên
vào ngày: 28 tháng 11 năm 2010